

SZÉKELY KÖNYVTÁR

Н11МД.30 03031

BAJNA GYÖRGY AJÁNlja GyÖRFFI KÁLMÁN VÁLOGATOTT NOVELLÁK CÍMŰ KÖTETÉT

Mint ha egy letett lant – éterből visszacsalogatott – dallamai lennének e kötetecske novellái. Annak a Györffi Kálmánnak a hét műve, akinek az utóbbi emberöltő alatt mindössze egy 2001-ben megjelent kötetét, a *Ne üldözz, Hermann!*-t olvashattuk (Gálfalvi György szerkesztésében).

Györffi Kálmánt a XX. század második fele magyar irodalmának egyik legígéretesebb fiatal alkotójának tartották a '80-as évek derekáig, ameddig olvasói számára titokba nem burkolózott, ahogy ő mondja – megsemmisítésük előtt – írásait csak kutyájának olvasva fel. Azon morfondírozni, hogy miért a vélt csúcson hagyja valaki abba az alkotást, fölösleges időtöltés. Helyette, a könyvtáraknak és könyvespolcoknak köszönhetően inkább vegyük kézbe a Györffi-írásokat, akkor is, ha van aki szerint másodszeri elolvasásra alkalmatlanok, és merüljünk el soha nem múltó értékükben. Soha nem múltó értékről szólok, mert érzem, ameddig olvasó lesz a földtekén, addig Györffy írásművészete értéket fog képviselni. Ezt támasztja alá a *Válogatott novellák* kötet is, melybe – a szerkesztői elképzelés csorbulását megelőzendő – Lövétei Lázár László épp a számára legkedvesebbnek számító novellát, a *Johannest* nem válogatta be. Az alkotások sorrendjének kialakításakor ugyanis megpróbálta követni az író életében fontosabb állomásokat, hiszen köztudott, hogy Györffi Kálmán nem tudja teljesen kívülről, főleg fentről és hidegen szemlélni történeti szereplőit: magából is be-belop többet-kevesebbet, ami aztán írásai hitelesség-érzetét is adja. E novellák olvasása közben végig kísért „a részese ő is a történetnek” sejtése. Szerkesztő erre játszott rá? Miért lenne baj ez, ha úgy lenyűgözi olvasóját Györffi stílusa, ahogy e hét novellában is? Egyes kifinomult ízlésű kritikusok szerint a jó műben menekülni ajánlott minden érzelemtől, az írónak óvakodnia kell attól, hogy valakire ráismerjenek, abban az esetben is, ha megesett dolgok elevenednek újra a műben. Hogy hiteltelenné válik emiatt az írás? Csak röpködjön a képzelet, nehogy valóság-íz keveredjen a történetbe, s főleg ne hétköznapi embersorsokról szóljon. Nem kizárt, hogy Györffi Kálmán ezért nem ír másnak, csak a kutyájának, hiszen novelláinak íze, zamata, illata, sőt bűze is van. A leghétköznapibb dolgokat másképp mi módon lehetne hitelesen átmeníteni irodalmi értékévé?

